
SCARLETT ST. CLAIR
HRA OSUDU
Přeložila Barbora Stolínová
COO BOO

Hra osudu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Scarlett St. Clair
Hra osudu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HRA OSUDU

SCARLETT
ST. CLAIR

COO
BOO

Přeložila Barbora Stolínová

A GAME OF FATE
Copyright © 2020, 2021 by Scarlett St. Clair
Originally published in the United States by Sourcebooks, LLC.
www.sourcebooks.com
All rights reserved.
Translation © Barbora Stolínová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4426-9
ISBN e-knihy 978-80-267-4427-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4432-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4433-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Tuto knihu věnuji jedné z nejsilnějších žen, které znám –
Leslie, mé motivaci, mentorce, spřízněné duši.
Děkuji, že jsi mi ukázala, jakou sílu mám já.
Mám tě ráda v tomhle životě i ve všech dalších, navždy.

KAPITOLA I – HRA ROVNOVÁHY

Hádes se zhmotnil nedaleko Pobřeží bohů.

Ve slunečním svitu se třpytila tyrkysová voda a nedotčené bílé pláže a na jejich pozadí se rýsovaly útesy protkané jeskyněmi a klášter vystavěný z bílého a zeleného mramoru, k němuž stoupalo tři sta schodů. Smrtelníci si sem rádi chodili zaplavat, zaplachtit nebo zašnorchlovat. Byla to oáza každý den až do doby, kdy slunce završilo svou ohnivou pouť po obloze za obzorem.

Po soumraku se v potemnělé noci pod oblohou plnou hvězd a oceánem měsíčního světla probouzelo zlo. Přijíždělo na lodích a prohánělo se Novým Řeckem a Hádes tu byl od toho, aby ho zlikvidoval.

Otočil se a s křupáním štěrku pod nohama se vydal směrem ke Korintské společnosti, což byl rybářský podnik, kterému patřila velká část nemovitostí na pobřeží. Omítnutá fasáda skladu působila vybělením, větrem ošlehaným

a okouzlujícím dojmem, takže dokonale zapadala do zbytku starobylé zástavby zdobící pobřeží. Cedule osvětlená prostou černou svítilnou nesla název společnosti vyvedený písmem značícím prestiž a moc – což byly obdivuhodné atributy, pokud se jimi pyšnili ti skutečně nejlepší.

Ale pokud se jimi pyšnili ti nejhorší, stávaly se nebezpečnými.

Ve stínu se hýbal nějaký smrtelník. Schovával se tam od chvíle Hádova příchodu a bezpochyby se domníval, že je dobře ukrytý, což možná byl, ale před zraky ostatních smrtelníků, ne před Hádem, vládcem stínů.

Ten prošel kolem, a když se muž pohnul, Hádes se otočil a sevřel ruku smrtelníka v drtivém sevření. Muž držel v prstech pistoli. Hádes se podíval nejdřív na zbraň, pak na člověka a po tváři mu přeběhl zlý úsměv.

V další sekundě z Hádových prstů vystřelily ostré hroty a zabořily se muži do masa. Zbraň břinkla o zem a muž padl s hrdelním výkřikem na kolena.

„Ušetři mne, prosím, můj pane," žadonil. „Nevěděl jsem."

Háda odjakživa fascinovaly poslední vteřiny života smrtelníků. Obzvlášť těch podobných muži před ním, který dokázal bezmyšlenkovitě zabíjet, ale přitom se bál vlastního konce.

Hádes zesílil sevření a zasmál se tomu, jak se smrtelník třese.

„K tvé smrti nedojde teď hned," řekl Hádes a smrtelník vzhlédl. „Ale promluvím si s tvým zaměstnavatelem."

„Zaměstnavatelem?"

Hádes div nezasténal. Tenhle smrtelník si tedy chce hrát na hlupáka.

„Sisyfem Efyrským."

„T-ten tady není."

Lež.

Hádes cítil, jak mu obaluje jazyk jako popel a vysychá mu z ní krk.

Zvedal smrtelníka za paži výš a výš, hroty stále zabodnuté v jeho kůži, dokud mu nemohl pohlédnout přímo do očí. V téhle poloze si Hádes všiml tetování na mužově zápěstí. Šlo o trojúhelník, toho času nabodnutý na hroty čnící z Hádových prstů.

„Nepotřebuju tvou pomoc, abych se dostal do skladu," vysvětlil Hádes. „Potřebuju z tebe udělat exemplární případ."

„Exe-exemplární?"

Hádes se rozhodl místo dalšího vysvětlování přejít k názorné ukázce a zasadil smrtelníkovi do obličeje dvě hluboké řezné rány. Po tváři, krku a oblečení stékala muži krev a Hádes ho odtáhl ke vchodu do skladu, vykopl dveře a nakráčel dovnitř.

Co se zvenčí tvářilo jako budova, byla ve skutečnosti jen zeď, protože místo toho, aby Hádes vešel do uzavřeného prostoru, zjistil, že stojí v otevřeném dvoře pod inkoustovou oblohou. Pod nohama měl holou zem a kolem byly rozmístěny velké sádky na ryby. Ve vzduchu kolem byl cítit oceán, hniloba a sůl. Hádes ten zápach nemohl vydržet. Dělníci oblečení v černých kombinézách se otočili k bohovi a sledovali, jak postrčil krvácejícího smrtelníka před sebe. Muž se zapotácel, ale než spadl na zem, dokázal nabrat rovnováhu. Hádovi vyšel naproti další muž, tentokrát v doprovodu dvou urostlých bodyguardů. Měl na

sobě bílý oblek a tlusté prsty přiškrcené zlatými prsteny. Vlasy měl krátké a černé, na tváři zastřižené vousy protkané stříbrem.

„T-t-to nebyla moje chyba, Sise," koktal smrtelník a klopýtal vpřed. „Já –"

Sisyfos vytáhl pistoli a muže zastřelil. Ten padl na zem s hlasitým žuchnutím. Hádes pohlédl nejdřív na nehybné tělo a pak na Sisyfa.

„Říkal ti pravdu," podotkl Hádes.

„Nezabil jsem ho kvůli tomu, že tě pustil na můj pozemek. Zabil jsem ho, protože neprojevil náležitý respekt vůči bohovi."

Taková reakce byla obvyklá spíš u oddaných věřících. Takových měl Hádes málo a Sisyfos se k nim, jak Hádes věděl, neřadil.

„To má být tvá verze obětiny bohu?"

„To záleží na tom," odpověděl muž, s křupnutím si protáhl krk a podal zbraň bodyguardovi po pravé ruce, „jestli ji přijímáš?"

„Ne."

„V tom případě šlo o obchodní záležitost."

Sisyfos si narovnal klopy saka a upravil manžety, přičemž si Hádes všiml stejného trojúhelníkového tetování na jeho zápěstí.

„Půjdeme?" Smrtelník pokynul směrem ke kanceláři na druhé straně dvora a naznačil, aby šel Hádes první. „Božstvo má přednost."

„Až po tobě," odmítl Hádes.

Navzdory své moci Hádes nikdy záda ochotně nenastavoval.

Sisyfos mírně přimhouřil oči. Pravděpodobně bral Hádovo odmítnutí místa v čele jako nějaký projev neúcty, a to hlavně proto, že tím dal Hádes najevo svou nedůvěru vůči němu. Což byla ironie, vzhledem k tomu, že Sisyfos v minulosti porušil jedno z nejstarších pravidel pohostinnosti – zákon xenia – tím, že zabil svého konkurenta poté, co jej pozval na své území.

A to byl jen jeden ze Sisyfových prohřešků, kvůli kterým se sem Hádes vypravil.

„Dobrá, můj pane." Smrtelník se na Háda chladně usmál a s bodyguardy v závěsu zamířil ke své kanceláři. Jejich přítomnost byla úsměvná, jako kdyby snad ti dva smrtelníci dokázali Sisyfa před Hádem ochránit.

Hádes se přistihl, že uvažuje nad způsoby, jakými by je mohl odpravit. Měl celou řadu možností – mohl by přivolat stíny a nechat je dvojici bodyguardů pohltit, nebo by je mohl přemoci osobně. Šlo v podstatě jen o to, přemítal, jestli si chce oblek ušpinit od krve.

Strážci se postavili každý na jedné straně dveří a Sisyfos vstoupil dovnitř. Hádes kolem nich prošel, aniž by o ně zavadil pohledem.

Sisyfova kancelář byla malá. Stůl z tmavě mořeného masivu byl zavalený papíry. Na jedné jeho straně ležel staromódní telefonní přístroj, na druhé křišťálová karafa se dvěma sklenicemi. Za stolem byla okna směřující do dvora zatažená roletami.

Právě za tenhle stůl se Sisyfos rozhodl stoupnout. Strategický tah, říkal si Hádes. Postavil tak mezi ně překážku. Také v něm pravděpodobně schovával sbírku zbraní. Ne že by mu tedy proti Hádovi jakkoli pomohly, ale Hádes už

za ta staletí své existence věděl, že zoufalí smrtelníci jsou ochotni zkusit cokoli.

„Bourbon?“ zeptal se Sisyfos a odzátkoval karafu.

„Ne.“

Smrtelník na Háda chvíli zíral a pak si nalil. Napil se a řekl: „Čemu vděčím za takové potěšení?“

Hádes se ohlédl ke dveřím. Bylo odsud vidět na sádky a Hádes pokývl jejich směrem.

„Vím, že v sádkách schováváš drogy,“ řekl Hádes. „Také vím, že pod zástěrkou téhle společnosti rozvážíš drogy po Novém Řecku a zabíjíš každého, kdo se ti postaví do cesty.“

Sisyfos na Háda chvilku zíral, pak pomalu usrknul ze sklenice a zeptal se: „Přišel jsi, abys mě připravil o život?“

„Ne.“

To nebyla lež. Hádes nepřetínal spojení duše a těla, to měl na starost Thanatos, který, jak právě bůh posvětí zjistil, Sisyfa svou návštěvou brzy poctí. Vize se objevila nečekaně jako dávná vzpomínka. Elegantně oblečený Sisyfos se kácí k zemi při odchodu z luxusní restaurace.

Už nikdy nenabyde vědomí. A než k tomu dojde, Hádes se postará o nastolení rovnováhy.

„Takže předpokládám, že sis přišel pro podíl na zisku?“

„Tak trochu,“ odvětil Hádes s úklonem hlavy do strany.

Sisyfos se zasmál. „Kdo by to byl tušil, bůh mrtvých přišel smlouvat.“

Hádes zatnul zuby. Nezamlouval se mu náznak nadřazenosti, který v Sisyfově narážce slyšel.

„Jako pokání za své zločiny daruješ polovinu toho, co sis vydělal, lidem bez domova. Mnoho z nich je, koneckonců, bez domova kvůli tobě.“

Drogy, které Sisyfos prodával, ničily životy, závislost na nich požírala smrtelníky zevnitř a přinášela do společnosti násilí, a ačkoli nebyl Sisyfos jediným, kdo byl za to zodpovědný, to jeho lodě vozily drogy na pevninu, jeho náklaďáky je rozvážely po Novém Řecku.

„Copak pokání neprobíhá v posmrtném životě?“ zeptal se Sisyfos.

„Ber to tak, že ti prokazuju laskavost. Dovolím ti začít s předstihem.“

Sisyfos si jazykem šťoural mezi zuby a pak se tiše uchechtl. „Víš, nikdy jsem neslyšel, že by o tobě někdo mluvil jako o ztělesnění ctnosti.“

„Nejsem ztělesnění ctnosti.“

„Nutit šmejdy, jako jsem já, aby přispívali na charity, to je ztělesnění ctnosti.“

„Je to rovnováha. Cena, kterou zaplatíš za napáchané zlo.“

Hádes nevěřil ve vymýcení veškerého zla ze světa, protože to podle něj nebylo možné. Co bylo pro jednoho zlem, v tom viděl druhý boj za svobodu – Velká válka toho byla příkladem. Jedna strana bojovala za své bohy a náboženství, druhá se chtěla osvobodit od někoho, v kom viděla svého utlačovatele. Nemohl pro ně udělat víc než jim nabídnout možnost vykoupení, aby mohl jejich rozsudek získaný v podsvětí nakonec skončit pobytem v Asfodelových polích.

„Ale ty nejsi bůh rovnováhy. Jsi bůh mrtvých.“

Nemělo smysl mu vysvětlovat úlohu Moir ani to, jak usilují o nastolení rovnováhy ve světě, a tak Hádes mlčel. Sisyfos vytáhl z klopy saka kovovou krabičku a z ní cigaretu.

„Povím ti, co uděláme." Vložil si cigaretu do úst a zapálil si. Malou kancelář zaplnil pach nikotinu – byl cítit popelem, zatuchlinou a chemikáliemi. „Daruju milion a přestanu porušovat zákon xenia."

Hádes se na chvíli odmlčel a nastalého ticha využil k potlačení hněvu, kterou v něm smrtelníkova poznámka vyvolala. Dlaně zaťal v pěst. Ještě nedávno by dovolil, aby ho zlost přemohla, a poslal by toho muže bez váhání do Tartaru. Místo toho nechal temnotu, aby mluvila za něj. Hádes povolal stíny venku před Sisyfovou kanceláří, nechal je plazit po fasádě budovy a cestou zatemňovat okna.

Hádes sledoval, jak se Sisyfos otáčí a očima sleduje postupující stíny, které se přiblížily k oněm dvěma bodyguardům před vstupem do kanceláře. V následující sekundě stíny vnikly do všech otvorů jejich těl a strážní padli k zemi mrtví.

Sisyfos obrátil zrak zpět k Hádovi a zazubil se.

„Když o tom teď přemýšlím, lorde Háde, tak si přece jenom plácneme," oznámil Sisyfos. „Máte u mě dvě stě padesát milionů."

„Tři sta," opravil ho Hádes.

Smrtelníkovi se v očích vzdorovitě zablýsklo. „To je víc než půlka toho, co si vydělám."

„To je cena za to, že jsi mrhal mým časem," řekl Hádes. Otočil se k odchodu, ale pak se zarazil. Ohlédl se na smrtelníka. „A s dodržováním zákona xenia bych si nedělal starosti, smrtelníku. Už ti nezbývá moc času."

Po těch slovech zůstal Sisyfos mlčky sedět. Z cigarety, kterou držel v prstech, se jako stuhy odvíjely pramínky kouře. Po chvíli ji uhasil ve své sklence.

„Něco mi pověz," řekl. „Proč to všechno? Smlouvy a rovnováha? Má snad podle tebe lidstvo nějakou naději?"

„Copak podle tebe nemá?" opáčil Hádes.

„Žiju mezi smrtelníky, lorde Háde. Věř mi, kdykoli mají šanci vychýlit misky vah tím či oním směrem, vždycky si zvolí temnotu. Je to ta nejkratší cesta k nejrychlejšímu zisku."

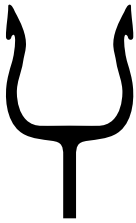
„A nejvíc se toho na ní dá ztratit," poznamenal Hádes. „Nepoučuj mne o povaze smrtelníků, Sisyfe. Už vás lidi soudím celé tisíciletí."

Hádes se zastavil před vchodem a pohlédl na muže ležící u jeho nohou. Nijak si neliboval v představě, že je oživí jen proto, aby dál páchali násilí a vraždili, ale věděl, že Moiry by si vyžádaly jiné oběti – duše za duši – a pravděpodobně by si vybraly dobré, čisté a nevinné duše.

Rovnováha, pomyslel si Hádes a najednou to slovo nenáviděl.

„Povstaňte," rozkázal.

A v okamžiku, kdy se prudce nadechli, Hádes zmizel.

KAPITOLA II – HRA OSUDU

Hádes se přenesl do Nikdynoci, jednoho ze svých nejpopulárnějších novoathénských klubů. Blížila se jedenáctá a o půlnoci se plánoval vydat do salonků v patře a vybírat si tam mezi smrtelníky, kteří se toužili vsázet o svá největší životní přání a tužby – o zdraví, lásku a bohatství. Taková přání plnit mohl. Nemohl však vyhovět žádostem o stvoření či navrácení života či propůjčení krásy – takové tužby neplnil.

„Jdete pozdě."

Mintin hlas jako prásknutím biče rozehnal Hádovy myšlenky. Cítil ji od chvíle, kdy do místnosti vkročil – plnou ohně a ledu –, a v jejím současném rozpoložení ji raději ignoroval.

Soustředil se na upravování kravaty a manžet a v duchu pocítil úlevu, že Sisyfovy bodyguardy složil pomocí stínů, takže teď nemusel poslouchat, jak se nymfa dožaduje nějakého vysvětlení. Když se upravil, obrátil se k nymfě s oh-

nivými vlasy. Rty, o jeden odstín tmavší než vlasy, měla uraženě našpulené. Neměla ráda, když ji někdo ignoroval.

„Jak bych mohl jít pozdě, Mintho, když můj čas neřídí nikdo jiný než já sám?“

Mintha dělala Hádovi asistentku od nepaměti a za tu dobu se u ní vystřídaly různé fáze, během kterých se snažila si nárokovat nějakou část jeho života – jeho čas, jeho říši a jeho tělo. Její touhy mít všechno pod kontrolou si nemohl nevšimnout. Tu vlastnost dobře znal, protože ji sám měl.

„Nedochvilnost nevypadá dobře, dokonce ani u boha ne,“ odsekla.

Málem se pousmál, ale udržel se. Rozzuřil by ji ještě víc, kdyby dal svoje pobavení najevo.

„Zatímco vy jste se někde *poflakoval, já* jsem musela bavit vaše hosty.“ Na tu poznámku Hádes zareagoval přimhouřením očí.

Hádes svraštil obočí a v nepříjemném očekávání mu ztuhly rysy. „Kdo na mě čeká?“

Podle Mintina výrazu – jak přimhouřila oči a lehce se ušklíbla – Hádes poznal, že se mu její odpověď nebude líbit.

„Lady Afrodita.“

„Sakra práce,“ zamumlal Hádes.

Mintha se svoje pobavení ani nesnažila nijak skrýt a rty se jí zvlnily v nepokrytém úšklebku.

„Možná byste si měl pospíšit,“ řekla. „Když jsem trvala na tom, aby na vás počkala tady, odpověděla, že dole toho bude mít na pobavení až až.“

Paráda. Kdykoli se Afrodita rozhodla pobavit, skončilo to válkou.

„Děkuju, Mintho,“ řekl s povzdechem.

Minthu Hádovo vyjádření díků zjevně potěšilo, protože spustila založené ruce podél boků.

„Mám vám donést něco k pití, můj pane?“

„Ano. Vlastně se postarej, aby moje sklenka dnes v noci nikdy nebyla prázdná.“

Hádes zmizel a přemístil se na parket svého klubu, přes který tiše a neviděn přecházel. Jako vždy se tu to jen hemžilo lidmi a humanoidy – nymfami, satyry, chimérami, kentaury, zlobry a kyklopy. Někteří z nich měli na sobě přelud, jiní ne. Někteří sem přišli proto, že je jednoduše lákala návštěva nejproslulejšího hříšného klubu v Nových Athénách, jiní toužebně zvedali zrak k salonkům nahoře v naději, že se s nimi některý z Hádových zaměstnanců podělí o dnešní heslo.

Získání hesla nezaručovalo hru s bohem mrtvých. Šlo jen o jeden krok z celé řady dalších. Jakmile smrtelníci prošli dveřmi do patra se salonky, probudil se v nich strach, a ten je buď vyhnal zpátky, nebo v nich vyvolal úplné zoufalství. A právě zoufalí smrtelníci Háda zajímali nejvíc – ti, kteří se mohli změnit, kdyby dostali šanci.

Muselo se na to jít velice opatrně a do hry vstupovalo mnoho hráčů. Hádes už prohrál víc než dost sázek a všechny je cítil po těle, jako nikdy nemizící mravenčení kůže připomínající minulá selhání, přesto však cítil, že i kdyby se mu mělo podařit přivést zpět ze scestí jeden jediný život, stálo to za to.

Poznal pach Afroditiny magie – mořskou sůl a růže – a našel bohyni na klíně postaršího muže středního věku. Měl tmavé řídnoucí vlasy. Lesklo se mu čelo a měl kulatý obličej, pod kterým mizel zpocený krk, kolem nějž měla

Afrodita propocené ruce. Tiskla se mu hrudníkem na prsa. Hádes si všiml zlatého kroužku na mužově levém prsteníku. Ani se nemusel dívat do jeho duše, aby poznal, že je to nevěrný parchant.

„Nepřesuneme se ke mně, zlato?“ zeptal se muž a rukama šmejdil Afroditě po těle, od žeber až po stehna. Hádes se při pohledu na jejich činnost znechuceně zašklebil.

„No, víš, já bych tu vážně ještě chvilku ráda zůstala,“ říkala zrovna Afrodita. „Copak si nechceš zahrát s Hádem?“

Muž jí prsty sevřel zadek a zmáčkl. „Už ne. Ty jsi všechno, co potřebuju.“

„Vážně?“ zeptala se Afrodita udýchaně a sklonila se k němu blíž – její růžové rty se skoro dotýkaly jeho úst.

To musel Hádes bohyni lásky přiznat, byla to skvělá herečka. Skryla svůj odpor k smrtelníkovi a rozptýlila ho rukama, kterými vyjížděla po jeho hrudi vzhůru. Hádes ucítil, jak její magie nabírá na síle a nutí smrtelníka mluvit pravdu. Pak položila svou další otázku.

„A co jsi potřeboval předtím a neměl?“

Hádes odpověď znal, protože ji viděl. Do muže s postupujícím věkem zatínaly své paráty čím dál větší mindráky, ke kterým se přičítal i jeho narcisismus a potřeba důležitosti. Svou ukřivděnost si hýčkal na prsou jako dítě, odkud otravovala jeho krev, přiživovala lži a nutkání skákat z jedné cizí postele do druhé. Ještě v sobě měl trochu lidskosti v podobě viny, která seděla na jeho ramenou jako šklebící se chrlič. Pil, aby si od té bolesti ulevil, ale za ty roky se mu alkoholová tolerance zvýšila, takže pouhé pití už mu nestačilo k tomu, aby zapomněl na to, jaký vede život.

V duši toho smrtelníka byly praskliny a Hádes měl pocit, že se ji Afrodita chystá roztříštit na kusy.

„Jsem zamindrákovaný. Potřebuju mít pocit, že mě i jiné ženy pořád ještě chtějí."

„A ono nestačí, že tě chce tvoje žena?" Afroditiny půvabné rty se zkroutily do ošklivého úšklebku. Muž překvapením rozšířil oči, nešlo mu na rozum, co právě vypouští z úst. Tohle už Hádes zažil, když stejné kouzlo používal sám.

„Svou ženu miluju," řekl. „Hledám jen sex."

„A to je všechno?" Zamávala řasami a pak promluvila hlasem zastřeným temnotou a obtěžkaným příslibem budoucnosti. „Pak tedy, až se dnes večer vrátíš, už tě tvá žena nebude chtít. Bude znechucená ze tvých doteků a bude se jí chtít zvracet z tvých polibků. Odmítne tě, opustí tě a ty se z toho nikdy nevzpamatuješ."

Muž vykulil oči a už Afroditu nedržel, ucukl dlaněmi pryč, jako kdyby se popálil o její kůži.

Tohle byla Afroditina pravá tvář. Smrtelný svět žil v přesvědčení, že bohyně není nic víc než sexuální objekt, že hledá zábavu a rozkoš u bohů stejně jako u smrtelníků, ale ve skutečnosti dokázala být pěkně mstivá, obzvlášť co se týče těch, co zradili lásku.

Asi bylo načase, aby se Hádes ukázal.

„Afrodito," pozdravil ji a zbavil se přeludu.

Bohyně se otočila, pohlédla mu do očí a usmála se.

„Háde," zavrněla smyslným hlasem a smrtelníkovi, který jí stále ještě dělal křeslo, se při tom zvuku zastřely oči touhou navzdory tomu, že ho právě proklela.

„Řekl bych, že už si tenhle smrtelník užil pro jeden večer až až. Co kdybys ho nechala, aby se odplazil pryč?"

Při zmínce nevěrníka se změnil výraz v její tváři, otočila se k němu, probodla ho pohledem a seskočila mu z klína. „Padej, ty hade."

Smrtelník poslechl a omámeně se vydal do davu.

Afrodita se znovu podívala na Háda. „Co je?" utrhla se na něj.

Zvedl obočí – ta jedovatost ho překvapila. „Nic. Ale egu toho muže moc nepomůžeš, když ho připravíš o jedinou lásku, kterou kdy v životě poznal."

Oklepala si ruce. „Zradil lásku, takže už ji nikdy znovu nezíská."

„Neříkám, že tvůj trest nebyl spravedlivý," vysvětlil Hádes. „Ale že možná vytvoří monstrum."

Poťouchle se ušklíbla. „V takovém případě je celý tvůj. Na nestvůry jsi tu odborník ty, Háde."

V tu chvíli k nim přistoupila Mintha, v rukou tác s pitím. Takhle nymfa trávila většinu nocí v Nikdynoci – přijímala a vyřizovala objednávky, flirtovala jak se smrtelníky, tak nesmrtelnými a získávala informace od Hádovy *vybranější klientely*.

„Lady Afrodito," řekla Mintha a podala bohyni sklenici růžového vína. „Lorde Háde."

Natáhla ruku se sklenicí whisky, a zatímco odcházela pryč, Hádes se otočil zpět k Afroditě, která zvedla světlé obočí.

„Ano?" zareagoval na její tázavý pohled.

„Ta nymfa s tebou chce mít sex," řekla.

Což by byla chyba, kterou už podruhé neudělám, pomyslel si.

Hádes její poznámku nijak neokomentoval, místo toho řekl: „Moc často můj příbytek svou návštěvou nepoctíš, Afrodito. Co pro tebe mohu udělat?"

Usrkla vína a upřela oči barvy mořské pěny do jeho tváře. „Napadlo mě, že by ses možná rád se mnou o něco vsadil."

„S bohy nehraju."

„Jen jednu hru," žadonila nevinně. Pak si rýpla: „Bojíš se?"

„Žádná hra, co se hraje pod touhle střechou, není *jen* hra." *Dokonce ani pro mě ne,* pomyslel si. Vždycky existovalo riziko prohry a Hádes zpravidla prohrával stejně často jako smrtelníci, kteří s ním uzavírali sázky. Ale jejich žádostem aspoň mohl vyhovět. Nedůvěřoval tomu, co by od něj mohla chtít Afrodita. „Proč bys ty měla žádat o hru? Po čem toužíš, bohyně?"

„Proč bych měla po něčem toužit?" opáčila. „Možná se prostě nudím a chci se pobavit."

„Na světě není nic nebezpečnějšího než znuděná Afrodita," odtušil Hádes.

Afrodita našpulila rty: „No tak, Háde, prosím."

Podíval se jí do očí, upil ze sklenky a pak odpověděl: „Ne, Afrodito."

Chtěla víc než jen zábavu. Dokázal to vycítit z jejího postoje, strnulého a napjatého. Přišla sem z nějakého konkrétního důvodu, a kdyby měl hádat, tipoval by, že to nějak souvisí s jejím manželem.

„Fajn." Vzdorovitě zvedla bradu. „Ale pamatuj si – sám jsi mě k tomu přinutil."

Hádes ji probodl pohledem.

Věděl, co se chystá říct.

„Dlužíš mi jednu laskavost, Háde. Chci ji využít."

Laskavost přislíbená mezi bohy byla jako pokrevní přísaha. Jakmile se o ni někdo přihlásil, nešlo ji vzít zpět.

„Vážně bys vyplýtvala laskavost na partičku karet?“ zeptal se. Odpověď znal – ať už Afroditu do klubu zavedlo cokoli, stálo jí to za to.

V očích se jí zablýsklo. *„Není to plýtvání.“*

Hádes usrkl whisky. Ucpal si tak ústa, aby neřekl něco, čeho by mohl litovat. „Jednu hru, Afrodito, nic víc,“ ucedil potom.

Rozzářila se, jako kdyby jí právě snesl modré z nebe. „Díky, Háde.“

Hádes luskl prsty a oba se teleportovali do rubínového salonku. Šlo o jeden z několika pokojů, kde Hádes uzavíral sázky se smrtelníky. Každý salonek byl pojmenován po nějakém drahokamu. Ten rubínový dnes nezvolil náhodou – chtěl Afroditu popíchnout. Rubín symbolizoval vášeň, tedy něco, čeho se Afroditě poslední dobou nedostávalo. Zdi tu byly natřené na rudo a od stropu až k podlaze byly rozvěšeny černé závěsy, mezi kterými visely černobílé fotografie se smyslným obsahem. Uprostřed stolu ležel balíček neotevřených karet osvětlený kuželem tlumeného světla.

Hádes se posadil a karty podal Afroditě. „Chceš rozdávat?“

„Ne.“ Rty se jí zvlnily v úsměvu. „Část moci ti ponechám, Aidonee.“

Probodl ji pohledem. Neměl tuhle přezdívku rád. Smrtelníci ji používali ze strachu. Afrodita se mu s ní posmívala.

„Tak tedy blackjack.“

„Na pět kol,“ upřesnila Afrodita. „Na tři vítězné a kdo vyhraje, stanoví podmínky sázky.“

Hádes souhlasil, rozdal první kolo a prohrál. Dlaň položenou na koleni zatnul v pěst.

„Co vidíš, když se mi podíváš do duše, Háde?“ zeptala se náhle Afrodita s našpulenými rty, zatímco rozdával podruhé.

Vlastně to nebyla tak překvapivá otázka. Slýchával ji často, ale ještě nikdy mu ji nepoložila Afrodita.

„Proč se ptáš?“

Podívala se na něj a Hádes poznal, že to myslí vážně a taky že se bojí pravdy. Viděl jí to na očích, mihlo se to v jejím výrazu jako stín.

Nedívala se na něj ovšem dlouho, brzy sklopila oči ke kartám.

„Kartu,“ poručila a Hádes jí vyhověl. Pak si vzájemně ukázali karty – Hádes měl dvě esa a károvou dámu, Afrodita přes. Na prohru zareagovala zamračením, ale zatímco Hádes rozdával třetí kolo, pokračovala v rozhovoru: „Jen by mě zajímalo, jestli jsem vážně tak hrozná, jak si Hefaistos zjevně myslí.“

Afrodita nebyla hrozná, ale život ve svazku s Hefaistem způsobil, že se její srdce zatvrdilo a zlomilo ji to na duchu. Zbyla z ní jen zlomyslná a cynická schránka.

I Hádes býval zahořklý, ale na rozdíl od Afrodity, která řešila svůj vztek a osamělost tím, že se bavila se smrtelníky a bohy, on se čím dál víc stranil, dokud lidem nezbylo nic jiného, než si o nepostižitelném bohu podsvětí historky a pověsti začít vymýšlet.

„Hefaistos si nemyslí, že jsi hrozná, Afrodito. Jen se tě bojí milovat.“ Na to si Afrodita posměšně odfrkla, a tak Hádes dodal: „Řekla jsi mu někdy, že ho miluješ?“

„Co to má společného s mojí otázkou?“

Všechno, měl chuť říct Hádes.

„Hefaistos tě dostal darem v době, kdy jsi střídala jednoho milence za druhým. Podle toho, co viděl, jsi nebyla moc nadšená nevěsta."

Pramálo záleželo na tom, že znal Hádes pravdu. Afrodita byla bohem ohně okouzlená odjakživa. V dávných dobách, když Hádes příležitostně zavítal na horu Olymp, ji několikrát nachytal, jak Hefaista pozoruje – většinou se zamračeným výrazem, protože nevisel na každém jejím slově.

Ale Hádes znal dobře i Hefaista. Měl úplně jinou povahu. Netěšil ho zájem okolí, byl spíš mlčenlivý. Měl rád samotu, své vynálezy a hluboko v srdci měl pocit… že si své místo nezaslouží, hlavně kvůli tomu, jak se k němu chovali v období antiky. Bohovi s jednou nohou se tehdy často – a neoprávněně – posmívali. Postupem času se Hefaistos přizpůsobil, vyráběl protézy a teď nosil jednu celou ze zlata.

„Nedivím se, že se tě Hefaistos nesnaží přinutit k monogamii."

Afrodita chvíli mlčela, soustředila se hru. Ukázali si karty a Hádes se zdržel komentáře – byl přes. Tu poslední kartu si neměl lízat.

Afrodita vedla.

Konečně přiznala: „Požádala jsem Dia o rozvod. Nechce ho povolit."

Hádes zvedl obočí. „A ví o tom Hefaistos?"

„Řekla bych, že ano."

„Proč žádáš o rozvod, když chceš, aby tě Hefaistos miloval?"

„Nebudu ho uhánět."

„Vysíláš smíšené signály, Afrodito. Toužíš po jeho lásce, ale požádáš o rozvod. Zkusila sis s ním promluvit?"

„A tys to zkusil?“ odsekla a probodla Háda pohledem. „Je němý jako ryba!“

Hádes se ušklíbl. Měl dojem, že Hefaistos raději mlčí, protože zná její výbušnou povahu.

„Neodpověděl jsi na otázku, Háde.“

Bůh mrtvých ji chvíli pozoroval. Na otázky ohledně něčí duše odpovídal nerad. Bohové stejně jako smrtelníci dost často nebyli připraveni na to, co jim musel říct. S Afroditou to nebylo jiné. Některé části její duše byly jako rozkvetlá zahrada plná růží, lilií a slunečního svitu, snění a míru. Další připomínaly bouři zuřící nad zpěněnými vodami moře – běsnící a zničující. Afrodita byla zlomená, roztříštěná na dvě půlky jako prasklé zrcadlo, a stála na každé z polovin jednou nohou. Jednoho dne si bude muset jednu z nich vybrat.

„Máš krásnou duši, Afrodito. Vášnivou. Odhodlanou. Romantickou. Ale zoufale toužíš po lásce a máš pocit, že tě nikdo milovat nemůže.“

Během jeho slov dohráli poslední kolo – když Afrodita ukázala karty, rty se jí roztáhly v širokém úsměvu. Ať už si o jeho hodnocení myslela cokoli, nadšení z výhry její dojmy přebilo.

„A jdeme se vsadit, Háde.“

Se zachmuřeným výrazem se opřel o židli a zlostně na ni zíral. Afrodita zaklonila hlavu a rozesmála se.

„Tady někdo nerad prohrává.“

Bodla ho těmi slovy jako rozžhaveným pohrabáčem. Hádes však neměl problém s prohráváním. Sázky se smrtelníky prohrával v jednom kuse, ale zrovna s Afroditou prohrát nechtěl.

Bohyně si přitiskla prst na bradu a s tichým *hm* předstírala, že neví, oč ho má požádat. Jen ho okrádala o čas. Věděla, co chce, ale zrovna když se ji chystal okřiknout, promluvila.

„Zamiluj se, Háde. Nebo ještě líp, najdi dívku, která se zamiluje do tebe." Pak Afrodita zatleskala a vykřikla: „To je ono! Ať se do tebe někdo zamiluje!"

Hádes zaťal zuby a Afrodita na něj hleděla tak upřeně, jako kdyby se teď chtěla na oplátku podívat zase do jeho duše. Její sázka ho urážela. Kdyby bylo tak snadné se zamilovat, už by dávno nebyl tak sám.

„Připadá ti to vtipné?" zeptal se tichým a klidným hlasem, ačkoli v něm vařil vztek. Později bude někoho muset mučit, jen aby ze sebe to napětí dostal.

„To není vtip," odvětila Afrodita a zvedla tenké blond obočí. „Dával jsi mi rady ohledně lásky. Zkus se jimi řídit."

Takže nešlo o vtip, ale o odvetu. Afroditě se nelíbilo, že jí pověděl, co si myslí o jejím manželství.

„A když úkol nesplním?"

Afroditě se v obličeji objevil škodolibý výraz.

„Pak z podsvětí propustíš Basila."

„Tvého milence?" Z Hádova hlasu čišelo znechucení. Ještě před pár minutami mluvili o lásce k Hefaistovi a Afrodita najednou požaduje propuštění smrtelníka – konkrétně svého hrdiny. Basil za Afroditu bojoval a zemřel během Velké války. „Proč? Copak nechceš, aby Hefaistos přiznal, že tě miluje?"

Afrodita na něj zlostně pohlédla. „Hefaistos je ztracený případ."

„Vždyť ses ani trochu nesnažila!"

„*Basila,* Háde. *Nikoho* jiného nechci."

„Protože sama sobě namlouváš, že ho miluješ?“

„Co ty víš o lásce? Za celý svůj dlouhý život jsi nikdy nemiloval.“

Afroditina slova Háda neranila, spíš si kvůli nim připadal trapně. Naklonil se k Afroditě.

„Basil tě miluje, ano, ale jestli ty ho nemiluješ, nemá to smysl.“

„Lepší je být milována alespoň někým,“ opáčila.

Ty hloupá, dralo se Hádovi na jazyk. Místo toho se zeptal: „Seš si jistá, že chceš právě tohle? Nejdřív jsi požádala Dia o rozvod. Teď přijdeš za mnou a chceš, abych přivedl zpátky k životu starého milence, pokud se mi nepodaří splnit podmínky tvé sázky. Hefaistos se o tom dozví.“

Afrodita mlčela a podle toho, jak se kousala do rtu, Hádes poznal, že váhá.

Konečně odpověděla: „Ano. Vážně to chci.“ Zhluboka se nadechla a pak vyloudila úsměv na tváři. „Šest měsíců, Háde. To by ti mělo stačit. Díky za zábavu. Jak… *osvěžující*.“

A s těmi slovy bohyně lásky zmizela.

KAPITOLA III – HRA SEBEOVLÁDÁNÍ

Ať se do tebe někdo zamiluje.

Ta slova zněla Hádovi v hlavě krutou ozvěnou, zatímco procházel jako šelma temnotou klubu a snažil se vyčistit si hlavu.

Možná to přehnal, když kritizoval Afroditu za to, že požádala Dia o rozvod, jenže Hádes věděl, že bohyně lásky Hefaista miluje, ale než aby to přiznala, radši se bude snažit boha ohně co nejvíc provokovat, aby přiznal své city on. Afrodita nechápala jednu věc – ne všichni uvažují stejně jako ona, a o Hefaistovi to platilo ze všech nejvíce. Jestli se jí někdy podaří získat jeho lásku, bude to díky trpělivosti, laskavosti a pozornosti.

Což by vyžadovalo dát najevo zranitelnost, tedy to, čím bohyně a válečnice Afrodita pohrdala.

A jestli Hádes něčemu rozuměl, pak právě tomuhle. Afroditina sázka ho přinutila, aby přiznal svá vlastní zranitelná místa, své *slabiny*. Zamračeně bojoval s představou, že by měl

najít osobu, která by chtěla sdílet jeho vinu, hříchy a zlobu, ale věděl, že jestli se mu to nepodaří, vstoupí do hry Moiry. A Hádes věděl, co budou požadovat, jestliže se Basil navrátí do říše živých.

Duše za duši.

Někdo jiný bude muset zemřít a Hádes nemohl nijak ovlivnit to, jakou oběť si Moiry zvolí.

Při té myšlence, jak se k linkám hyzdícím jeho tělo připojuje další, se celý napjal. Příčilo se mu to, ale taková byla cena za udržení rovnováhy ve světě.

Najednou ucítil něco, co ho vytrhlo z proudu myšlenek. Byla to povědomá vůně – hořká a sladká zároveň, vůně lučního kvítí.

Demeter, pomyslel si.

Jméno bohyně sklizně zanechávalo na Hádově jazyce trpkou pachuť. V Demeter planula tak vášnivá nenávist k bohovi mrtvých, že se jí mohlo jen stěží něco rovnat.

Hádes se znovu nadechl a nasál tu vůni hlouběji. Něco bylo jinak. S povědomým pachem se mísila sladká vanilka a jemný bylinkový nádech levandule. Možná šlo o nějakou smrtelnici? Někoho obdařeného přízní bohyně?

Ta vůně ho přiměla vystoupit z temnoty a zavedla jej až k zábradlí balkonu, odkud přejel dav pod sebou pohledem a okamžitě ji našel.

Žena vonící jako vanilka, levandule a jeho nepřítelkyně, seděla na krajíčku jedné z jeho sedaček v růžových šatech, které neponechávaly skoro žádný prostor fantazii. Hádovi se líbilo, jak jí vlasy dopadají v lesklých vlnách na záda. Svrběly ho prsty, jak se jich toužil dotknout, zatáhnout za ně, až se jí zvrátí hlava nazad a pohlédne mu do očí.

Podívej se na mě, přikázal v zoufalé touze spatřit její obličej. Dívala se snad úplně všude jinde, než její zrak konečně padl na Háda. Hádovy prsty se pevně obemkly kolem sklenice a druhá ruka sevřela zábradlí balkonu.

Byla nádherná – plné rty, vysoké lícní kosti a oči zelené jako první jarní den. Nejdřív se zatvářila překvapeně a mírně se jí rozšířily oči, ale pak přejela pohledem jeho obličej a postavu a do tváře se jí vkradla divokost a vášeň.

Je tvoje, ozval se hlas v Hádově hlavě a Hádes cítil, jak se v něm něco pohnulo. *Dostaň ji*.

Sevřela ho nezkrotná potřeba uposlechnout toho rozkazu. Musel zatnout zuby, aby se udržel, a skleničku svíral v ruce tak pevně, až se bál, že ji rozbije. Instinkt odnést ji okamžitě do podsvětí byl tak silný, jako by ho zasáhlo nějaké kouzlo. Nikdy se nepovažoval za slabého jedince, ale teď jeho sebeovládání viselo na vlásku – na tenkém, roztřepeném vlásku.

Jak bylo možné, že tu ženu tak strašně chce? Co způsobilo tu nepřirozenou přitažlivost? Zíral na ni čím dál upřeněji a hledal nějaký důvod, když vtom si všiml, že není sám, kdo si všiml neobvyklé síly vzájemného propojení. Zavrtěla se pod jeho pohledem, hruď se jí zvedala a zase klesala, dýchala přerušovaně a půvabně zrůžověla. Háda napadlo, jak rád by ten ruměnec zmapoval svými rty.

Dal by cokoli za to, aby mohl číst v její mysli.

Nemravné myšlenky ho zaměstnaly natolik, že ani nevycítil předem, jak se k němu přiblížila další osoba, dokud neucítil její ruce obtočené kolem pasu. Rychle zareagoval. Chytil dlaně, které se ho dotýkaly, a otočil se čelem k Mintě.

„Něco vás zaujalo?“ zavrněla pobaveně.

„Mintho," vyštěkl a pustil ji. „Potřebuješ něco?"

Háda její vyrušení rozčílilo, ale současně za něj byl vděčný. Kdyby se na tu ženu díval ještě chvíli, dost možná by z balkonu odešel a vydal se za ní.

„Už jste si vyhlédl kořist?" zeptala se.

Hádovi chvíli trvalo, než její poznámku pochopil, ale pak mu to došlo. Mintha předpokládala, že hledá kandidátku na vztah, někoho, kdo mu pomůže vyhrát sázku s Afroditou.

„Už zase špehuješ ve stínech, Mintho?"

„Je to moje práce," pokrčila nymfa rameny.

„Tvoje práce je shánět informace *pro* mě," oponoval. „Ne *o* mně."

„Jak jinak bych vás mohla chránit?"

Hádes si odfrknul. „Jsem starý miliony let, dokážu se o sebe postarat sám."

„Tak proto jste uzavřel sázku s Afroditou?"

Přimhouřil oči a pak zvedl sklenici. „Neříkal jsem ti, že chci mít dneska neustále nalito?"

Věnovala mu jeden ze svých nejhezčích úsměvů, kterými ho jasně posílala do háje, a uklonila se. „Hned to bude, můj pane."

Hádes počkal, než bude Mintha stoprocentně z dohledu, a pak znovu obrátil zrak k tanečnímu parketu. Žena se už zase dívala na své přátele.

Hádes si je prohlížel a snažil se přijít na to, v jaké společnosti se ráda pohybuje, a najednou si všiml osoby, kterou neměl zrovna v oblibě – byl to muž jménem Adonis. Patřil mezi ty smrtelníky, které Afrodita obdařila svou přízní. Hádes neměl tušení, proč. Byl to lhář a měl srdce temné

jako řeka Styx, ale bohyně lásky asi nedokázala prohlédnout jeho pohlednou tvářičku, pomyslel si Hádes.

Doufal, že jeho neznámá na tom nebude podobně. Zamračil se při představě, že by měla dnes večer z klubu odejít s Adonisem, ale pak se za podobné myšlenky v duchu pokáral.

Jedinou starost v souvislosti s tou ženou by mu měl dělat fakt, že Afrodita s oblibou trestala kohokoli, kdo projevil vůči jejím milencům přílišnou pozornost.

„Váš drink, můj pane," řekl Ilias.

Hádes se otočil k satyrovi a byl rád, že jeho příchod ucítil předem.

Ilias by se dal nejlépe popsat jako Hádův druhý asistent. Pracoval pro Háda skoro tak dlouho jako Mintha a obstarával nejrůznější úkoly, kterými ho Hádes pověřil: dělal barmana v Nikdynoci, řídil provoz jeho restaurací a udržoval Hádovu autoritu v nadsvětí. To poslední mu šlo nejlépe. Jeho nenápadné a příjemné vzezření způsobilo, že byli Hádovi nepřátelé často zaskočeni tím, jak dokáže být nelítostný.

Hádes moc satyrů nezaměstnával. Šlo o divoká stvoření se sklony k opilectví a svůdnictví, ale Ilias byl jiný, ačkoli ne z vlastní vůle. Na zbytek svého kmene zanevřel poté, co ho zradili – znásilnili ženu, kterou miloval. Když se zabila, on zabil je.

Hádes si od něj vzal sklenku, a než si to stačil pořádně rozmyslet, řekl: „Mám pro tebe úkol."

„Ano, můj pane?"

Hádes kývl směrem k ženě, jejíž zlaté vlasy a zelené oči ho tak zaujaly.

„Tamhleta žena – kdyby s někým odešla, chci o tom vědět."

Hádův pokyn se setkal s mlčením. Když Hádes na Iliada pohlédl, zjistil, že na něj satyr hledí se zvednutým obočím. „Je v nebezpečí, můj pane?"

Ano, pomyslel si Hádes, hrozí jí nebezpečí, že už odsud nikdy neodejde. Cítil uvnitř podivné nutkání zapomenout na veškerou slušnost a *zmocnit* se jí. Bylo na ní něco, co ho vábilo – jako by za jeho srdce tahala provázkem.

Jakmile mu ta slova vyvstala na mysli, strnul, přimhouřil oči a pomyslel si – *to není možné*.

Hádes začal strhávat přelud vrstvu za vrstvou, pryč se vším, co před jeho zrakem ukrývalo mystické nitky osudu. Třpytily se jako mihotavá pavučina propojující osoby a věci – některé tenké jako vlásek, jiné pořádně pevné. Jejich síla během života lidí sílila a slábla. Celý parket byl jako síť, ale Hádes se soustředil jen na jednu, křehkou nitku, která vedla z jeho hrudi k ženě v perleťově růžové.

Zatracené Moiry.

„Můj pane?" ozval se Ilias, který na Hádovi poznal, že se něco stalo.

Tohle není možné, pomyslel si Hádes. Nit osudu a její umístění v blízkosti srdce měly tak velký význam, že se s tím Hádova mysl odmítala smířit – Moiry tuhle ženu zapletly do jeho života.

Osud tomu chce, aby se stala jeho milenkou.

„Lorde Háde?"

„Ano," odpověděl bůh konečně, odvrátil zrak od parketu a pohlédl na Iliada. „Ano, je v nebezpečí."

Otočil se a šel pryč jako omámený, pak zastavil ve stínech, aby si utřídil myšlenky. Cítil pnutí na prsou, vlákno osudu

se napínalo a Háda napadlo, že když bude dál ustupovat, tak by mohlo prasknout.

Tohle je nějaká hra.

Nebylo by to poprvé, co mu Moiry mávaly před nosem splněním nějakého přání, jen aby ho na poslední chvíli zmařily. Snad v ničem jiném nevynikaly tak dobře, jako v odhalování Hádových nejhlubších tužeb a jejich zaplétání do jeho života, aby je pak mohly dle libosti rozplést.

Úplná muka.

Moiry to bavilo víc, když byl Hádes mladší, protože reagoval krutě a mstil se nelítostně, ale čím víc zuřil, tím víc mu Moiry braly. Jako kdyby sestry chtěly vidět, jak Hádes rozcupuje svět na kousky.

Nějakou dobu se tím trápil a snažil se o lásku sázet. Když to nevyšlo, rozhodl se Moirám vzdorovat. Rozhodl se lásku si prostě najít. Vynutit si ji silou. Výsledkem byl vztah na jednu noc s Minthou a bouřlivý vztah s další nymfou jménem Leuké, ale ta ho zradila.

Hádův hněv na sebe nenechal dlouho čekat a jeho pokušení vzepřít se osudu ochablo. Smířil se se svou osamělou existencí a kolem srdce i duše vystavěl hradby. Dál žil bez jakéhokoli očekávání štěstí či lásky a místo toho se soustředil na sázky a rovnováhu.

Až doteď.

Prudkou reakci svého těla na neznámou v růžové si bude pamatovat nadosmrti. Ještě teď se uvnitř třásl. Jak jen mu mohou Moiry takhle ukazovat, jaké by to bylo mít spřízněnou duši, když mu ji potom stejně seberou?

Stejně snadno jako mohu já sám odsoudit duši k věčnosti v Tartaru, odpověděl si sám se zaťatými zuby.

Cestou zpět do salonku v něm přetrvával pocit beznaděje. Ačkoli byl neviditelný, tak když se přiblížil ke dveřím, úklonou hlavy ho pozdravila Euryalé, Gorgona strážící vstup.

„Můj pane," řekla.

Bůh s úšklebkem nechal svůj přelud rozplynout.

Gorgona byla slepá. Před mnoha staletími jí byly oči vydlabány z důlků a jedovatí hadi zdobící její hlavu byli rozsekáni na kusy – jako trest za její krásu. Hádes ji našel v lese. Ležela tam, kde ji napadli, stočená do klubíčka, vzlykala a celá se třásla. Zvedl ji ze země a odnesl do podsvětí, kde ji nejdřív nechal uzdravit, a pak ji zaměstnal.

Navzdory prožité hrůze i tomu, jak se útočníci snažili ji připravit o moc, její síla přetrvala. Pod páskou přes oči byl totiž pohled Euryalé stále stejně pronikavý. Jakmile se tehdy uzdravila, Hádes ji vypustil a Gorgona proměnila všechny, kdo na ni zaútočili, v kámen.

„Jsem ohromen, jaký máš čich, Euryalé."

„Moc mi to ulehčujete," odvětila Gorgona. „Příště uberte kolínskou."

Hádes se uchechtl, položil Gorgoně ruku na rameno a vešel dál.

V patře vládla tlumenější atmosféra, různí smrtelníci i bájní tvorové tu klábosili, popíjeli a hráli. Někteří uvolněně, jiní rozčileně – ti netrpělivě čekali, až je někdo odvede do některého ze salonků ve stínech, aby se mohli začít sázet o svá nejtoužebnější přání a zapomenout přitom na všechny důsledky. Hádes se mezi nimi procházel, hodnotil je, hledal, snažil se najít prvního adepta na uzavření smlouvy pro dnešní noc, když najednou za jedním z herních stolů zastavil, protože zahlédl povědomé růžové šaty a hedvábné vlasy.

Jako siréna ho k sobě vábila vůní, krásou, samotnou existencí.

Měl by se otočit, splynout s temnotou a předstírat, že na ní jeho zrak nikdy nespočinul, ale při pohledu na její profil Háda bolelo u srdce a cosi v něm se tomu pocitu vzpouzelo. Nikdy nestál o to, aby měly Moiry co do činění s jeho milostným životem, ale nedalo se proti tomu nic dělat.

Mohl bych převzít kontrolu nad situací, říkal si. *Využít to, abych vyhrál sázku nad Afroditou*.

Nestávalo se často, aby Hádes cítil vinu, ale ta myšlenka v něm vyvolala tíživý a dusivý pocit.

Ať se do tebe někdo zamiluje.

Byla to krutá a nefér sázka, ale Hádes chtěl vyhrát.

Zatracené Moiry.

„Zahrajete si?" zeptal se.

Otočila se k němu a Hádovi, znovu zasaženému její krásou, se dech zadrhl v hrdle. Měla velké oči rámované tmavými řasami. Špičku nosu a lícní kosti zdobil poprašek pih, mizející pod ruměncem, který zabarvil její krémovou pleť.

Hádes upil ze sklenice, aby zahnal sucho v krku, ale tím přitáhl pozornost neznámé ke svým ústům a potlačil zasténání při přemítání, jestli chutná stejně jako voní – sladce, po medu, jako zakázané ovoce.

Po chvilce se usmála a v očích jí zasvítila hravost. „Jsem ochotná si zahrát, pokud jste ochotný mě to naučit."

Kdybys věděla, kdo jsem, mluvila bys jinak, pomyslel si a znovu se napil.

Pro každého, kdo se rozhodl s ním hrát, platila pravidla Nikdynoci – prohra se rovnala uzavření smlouvy.

Ty parchante, vynadal si v duchu, přistoupil ke stolu a posadil se k ní. Svým pohybem rozvířil vzduch a její vůně mu dál zastírala mysl. Ve vzduchu viselo ještě něco víc – elektrický náboj, který nutil jeho srdce bít jako o závod a z kterého mu vstávaly chloupky na rukou a na krku.

„Chce to odvahu posadit se ke stolu, aniž byste znala hru, která se u něj hraje," poznamenal.

Asi musela v jeho hlasu zachytit varovný tón, protože zvedla obočí s otázkou: „Jak jinak bych se ji naučila?"

„Hmm."

Měla pravdu, Hádes by však nikomu nedoporučoval běhat dřív, než se naučí chodit, zvlášť když se jednalo o uzavírání sázek s bohem mrtvých. Z její odpovědi ale bylo jasné, že je mazaná a nebojí se zkoušet nové věci, a to mu připadalo nesmírně přitažlivé.

„Chytré."

Teď, když byl blíž, na ni nemohl přestat zírat. Zajímalo ho, proč voní jako luční kvítí. Co ji spojovalo s Demeter? Připadalo mu nevhodné a špatné odhrnout závoj, za nímž se skrývala její duše před jeho zrakem, ale lhal by, kdyby řekl, že netoužil zjistit, kdo se pod tím dokonalým zevnějškem skrývá.

Zachvěla se a štíhlá ramena se jí roztřásla. Zimou, nebo znepokojením?

„Nikdy jsem vás tu neviděl," řekl konečně a doufal, že tím ospravedlní to, jak na ni zírá.

„No, nikdy předtím jsem tu nebyla," odpověděla a pak přimhouřila oči. „Musíte sem chodit často."

Zněla podezřívavě a Hádovi zacukaly rty.

„Chodím."

„Proč?“ ptala se spíš zvědavě než znechuceně, pak se začervenala a pokusila se to zachránit: „Chci říct – nemusíte mi odpovídat.“

„Přesto odpovím.“ Podíval se jí vyzývavě do očí: „Pokud mi také odpovíte na jednu otázku.“

Řekni ano, žadonil v duchu, ale nikdy by ji k tomu nenutil magií. *Řekni ano, ať se o tobě mohu dozvědět úplně všechno*.

Mezi obočím se jí objevila malá vráska, zatímco jeho nabídku zvažovala. *Jedna odpověď na otázku je jen malá cena za prohru*, měl Hádes chuť říct. *Jiní dávají všanc celou svou duši*. Ale mlčel.

„Fajn,“ souhlasila nakonec.

Úsměv zadržel jen se sebezapřením.

Na její předchozí otázku odpověděl: „Chodím sem, protože je to… zábava.“

Nebyla to tak docela lež a znělo to jako něco, co by řekl smrtelník, a přesně to chtěl v tuhle chvíli být – zranitelný a lidský.

„Teď vy – proč jste dnes večer přišla?“

„Kamarádka Lexa byla na seznamu,“ vysvětlila, sklopila zrak a sepjala ruce v klíně.

„Ne,“ nesouhlasil. „To je odpověď na jinou otázku. Proč jste *vy* dnes večer přišla?“

Podívala se na něj, v očích se jí uličnicky zablýsklo a Hádes pocítil zoufalou touhu ten záblesk zachytit – tu jiskru vzdoru, náznak vášně.

„Předtím mi to připadalo jako dobrý způsob, jak se vzbouřit,“ přiznala konečně.

„A teď už si tím nejste tak jistá?“

„Ach, tím jsem si jistá pořád,“ řekl a prsty přejížděla po plstěném potahu stolu. Hádes je sledoval pohledem a po-

myslel si, jak rád by ty prsty ucítil na svém těle. Po chvíli k ní zvedl zrak.

„Jen si nejsem jistá, jaký pocit z toho budu mít zítra."

Tím vzbudila Hádovu zvědavost. „Proti komu se bouříte?"

Zasáhla ho úsměvem jako šípem do hrudi – zničujícím, plným tajemství a příslibů. „Řekl jste jednu otázku."

„To jsem řekl."

Dobrý tah, má drahá, pomyslel si s úsměvem.

Znovu se zachvěla.

„Je vám zima?"

„Proč?" zdálo se, že ji ta otázka překvapila.

„Co jste si sedla, pořád se třesete."

Zčervenala a znovu se pod jeho pohledem zavrtěla, pak vyhrkla: „Kdo je ta žena, co s vámi byla předtím?"

Zamračil se, ale pak si vzpomněl. „Aha, Mintha. Vždycky strká ruce tam, kam nemá."

Zbledla a Hádes si uvědomil, že řekl něco špatně.

„Já… Myslím, že bych měla jít."

Ne.

Ještě spolu nemluvili dost dlouho. Neznal její jméno a chtěl ji naučit – chtěl ji toho tolik naučit. Jeho ruka přikryla tu její dřív, než si stačil uvědomit, co dělá. Něco nepolapitelného mezi nimi zajiskřilo a z jejích dokonalých úst se vydralo překvapené zalapání po dechu. Rychle se odtáhla.

„Ne," řekl, ale vyznělo to jako rozkaz a vysloužil si zlostný pohled.

„Co prosím?"

„Chtěl jsem tím říct, že jsem vás ještě nenaučil hrát," řekl tišším hlasem a silou vůle zapudil to pomatení smyslů, které ho přimělo ji chytit za ruku. „Dovolte mi to."

Prosím.

Uhnula očima a Háda napadlo, že možná uteče. *Důvěřuj mi*, chtělo se mu prosit, ačkoli věděl, jak směšně by to znělo. On byl tou poslední bytostí na světě, které by měla důvěřovat.

Konečně se zdálo, že se rozhodla a uvolnila. Sklopila řasy a tím nejsmyslnějším hlasem, jaký kdy slyšel, řekla: „Tak mě to naučte."

Naučím, pomyslel si. *Všechno*.

Zamíchal karty a vysvětlil jí pravidla. „Tahle hra se jmenuje poker. Budeme hrát na pět karet a začneme sázkou."

„Ale já nemám co vsadit," řekla a pohlédla na sebe.

S radostí bych se vsadil o ty šaty.

„Tak se vsadíme o odpověď na otázku. Když vyhraju, odpovíte na jakoukoli otázku, kterou vám položím, a když vyhrajete vy, já zodpovím tu vaši."

Zašklebila se, ale výraz v obličeji jaksi nekorespondoval s jejím tělem, protože se k němu naklonila, vzduch mezi nimi zhoustl a Hádes měl najednou potíže dýchat: „Platí," řekla.

Hádes začal nadšeně vysvětlovat pravidla hry. „V pokeru můžete vyhrát na deset různých výherních kombinací. Nejnižší je vysoká karta a nejvyšší je královská postupka. Jde o to mít vyšší kombinaci než protihráč…" vysvětloval dál a dál. „Když dostanete špatné karty, zahoďte je. Je to lepší než cokoli jiného. Na přihazování a dorovnávání bychom hráli, kdyby šlo o peníze, ale vzhledem k tomu, že vsázíme otázky, tak se nás to netýká. Snad nejdůležitější na celém pokeru je umět blafovat."

„Blafovat?" To ji zjevně zaujalo.

„Poker je někdy jen hra klamu… Obzvlášť pokud prohráváte."

Hádes oběma rozdal po pěti kartách, oba si pečlivě prohlíželi nejdřív karty a pak sebe navzájem. Konečně neznámá vyložila všech pět karet na stůl a Hádes ji napodobil.

„Máte dvojici královen," řekl. „A já mám full house."

„Takže… Vyhráváte." Nezněla příliš rozladěně, spíš přemýšlivě, jak si pořád snažila ujasnit pravidla hry a pochopit její princip. Hádes byl naopak netrpělivý, a tak okamžitě skočil po příležitosti zeptat se na další otázku.

„Proti komu se bouříte?"

„Proti své matce," usmála se suše.

Zvedl obočí. „Proč?"

„Abych odpověděla, budete muset vyhrát další kolo."

Hádes se nemohl dočkat. Když vyhrál podruhé, znovu se neptal, jen na ni v očekávání hleděl.

„Protože…" Zarazila se, uhnula pohledem, zadívala se na stůl před sebou a svraštila obočí. Přemýšlela, jak odpovědět. *Aby nemusela říkat pravdu*, uvědomil si Hádes. Lítostivě se usmála a řekla: „Protože mě naštvala."

Z jejích slov cítil něco temnějšího a chtěl to okamžitě prozkoumat. Poprvé vycítil, že se snaží něco zamlčet. Čekal na další vysvětlení, ale ona se jen pousmála.

„Neřekl jste, že musím odpovídat do všech podrobností."

Také se na oplátku pousmál. „Ujišťuju vás, že si to budu do budoucna pamatovat."

„Do budoucna?"

„Tedy, doufám, že dnes spolu nehrajeme poker naposledy."

Teď to platilo dvojnásob. Začínal se učit, jak ta žena přemýšlí a jak se chová, a na příští partii bude víc než dobře